

A BÉKESSÉG FEJEDELME

Január 23., szombat délután

Krisztus a „békesség Fejedelme”. Küldetése a bűn által elveszített béke helyreállítása a mennyben és a földön. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) Aki elhatározza magában, hogy elhagyja bűneit, és a szívét megnyitja Krisztus szeretete előtt, részese lesz a mennyei békességnek.

Az igazi békesség alapja Krisztus. Jézusnak a szívben munkálkodó kegyelme minden ellenségeskedést megszüntet, és lecsendesíti a civódást. Megtölti a lelket szeretettel. Aki békességben él Istennel és embertársaival, nem lehet szerencsétlen, boldogtalan. Nem lakhat irigység a szívében, gonosz szokások és gyűlölet sem talál helyet nála. Aki összhangban él az Úrral, részese a mennyei békességnek, és másokra is kiárasztja áldásos befolyását. A békesség Lelke harmatként üdíti fel azt a szívet, amely a világi hajszában megfáradt, és megelégtelte azt.

Krisztus a béke üzenetével küldte ki követőit a világba. A békeségre igyekvő ember nyugodt és szentséges életmódjának csendes és észrevétlen befolyásával a Megváltó szeretetét nyilatkoztatja ki, beszéde és példaadása által társait rábírja a bűn elhagyására és arra, hogy a szívüket teljesen Istennek ajánlják fel. – *Gondolatok a hegyi beszédről*, 27–28. o.

Szavakat bíztak rám, hogy mondjam el Isten népének: dicsőítsétek Őt, a Golgota Jézusát! Ami emberi, húzódjon háttérbe, hogy mindenki Őt láthassa, akiben örök reményünk van. Ésaías kijelentette: „Gyermek születik, fiú adatik nekünk, és az Ő vállára kerül az uralom. Így fogják hívni: csodálatos, tanácsadó, erős Isten, örök Atya, béke fejedelme.” (Ésa 9:6) A gyülekezet és a világ tekintsen hát fel az Üdvözítőre. Hadd kiáltsa minden hang Jánossal: „Nézzétek Isten bárányát, Ő veszi el a világi bűneit!” (Jn 1:29) – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 729. o.

Közvetlenül a keresztre feszítése előtt Krisztus a béke testamentumát hagyta tanítványaira... Ez a békesség nem a világhoz való igazodásból fakad, hanem inkább belső békét jelent. Kint dülhat háború és küzdelem, mivel egyesek nyíltan támadni fognak, mások pedig, akik barátnak nevezik magukat, elhidegülnek, és kételkedővé válnak. Krisztus békéje nem fogja eltávolítani az elszakadást, viszont még a küzdelmek és az elválások közepette is gyermekeivel marad. [...]

Nekünk is imádkoznunk kell azért a békéért, amit Jézus adott a tanítványainak, mert a széthúzás nem tudja megrontani az igazságból született békét. Kint dülhat háború, irigység, féltékenység, gyűlölet, de a világ nem képes sem elvenni, sem megadni a krisztusi békét. – *Our High Calling*, 328. o.

Január 24., vasárnap – Galilea baja véget ér (Ésa 9:1–5)

Isten megengedte a prófétának, hogy az elkövetkező századokon túl ellásson a megígért Messiás adventjének idejéig. Először is látta, hogy „nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van” (Ésa 8:23). Sok embert, akik az igazság világosságára vágyakoztak, hamis tanítók a filozófia és a spiritizmus szédítő útvesztőibe vittek. Mások a kegyesség formaságaiban bíztak, de az nem szentelte meg az életüket. A jövő kétségbeejtőnek tűnt. Azonban csakhamar változott a kép, és a próféta szeme elé csodálatos látomás tárult. Látta, ahogy felkel az „igazság Napja”, és „sugarai” alatt (Mal 3:20) gyógyulás van. A csodálattól önfeledten kiáltott fel: „De nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van. Először megalázta Zebulon és Naftáli földjét, de végül megdicsőíti a tenger felé vivő utat, a Jordánon túli részt, a pogányok területét. A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.” (Ésa 8:23–9:1)

A világ dicső Világossága üdvösséget hoz minden népnek, törzsnek, nyelvnek és nemzetnek. A próféta az előtte álló feladatról az örökkévaló Atya kinyilatkoztatását hallotta: „Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izrael visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.” – *Próféták és királyok*, 373. o.

Az igazság és jogosság ellensége Ábrahám leszármazottaival minden lehetséges módon igyekezett elfeledtetni megtisztelő, szent hivatá-

sukat, a bálványimádás kultuszát pedig elfogadtatni. Sokszor majdnem sikerült is ezt elérnie. Krisztus első adventje előtt századokon át sötétség borította a földet, nagy sötétség a népeket. Sátán rávetette ördögi árnyékát az emberek ösvényére, hogy meggátolja őket Isten és az eljövendő világ megismerésében. Tömegek vesztegeltek a halál árnyékának völgyében. Egyetlen reményük volt e sötétség eloszlatására, hogy Isten kinyilatkoztatja önmagát.

Dávid, az Úr felkentje prófétai szemmel látta előre, hogy Krisztus eljövetele olyan lesz, „mint a fölkelő nap reggeli fénye, mint a felhőtlen reggel” (2Sám 23:4). Hóseás pedig így tett bizonyosságot: „eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás” (Hós 6:3). A nappali világosság csendesen és szelíden terül el a földön: eloszlatja a sötétség árnyát, és életre kelti a földet. Ugyanígy támad fel az igazság Napja, „sugara gyógyulást hoznak” (Mal 3:20). „A halál árnyékának földjén...” lakó tömegek pedig „nagy világosságot” látnak (Ésa 9:1). – *Próféták és királyok*, 687–688. o.

Jézus eljött meggyógyítani a betegeket és szabadulást hirdetni Sátán foglyainak. Ő maga volt az egészség és az erő. Ő adott életerőt a betegeknek, az elkeseredetteknek, az ördögösöknek. Senkit sem utasított el, aki hozzá jött gyógyító erőért. Tudta, hogy ezek az emberek önmaguk okozták a betegséget, mégsem utasította el a segítséget. Amikor krisztusi erő áradt ezekben a szegény emberekbe, meggyőződtek bűnösségükről, és sokan meggyógyultak lelki betegségükből is. Ma is ilyen ereje van az evangéliumnak, de vajon miért nem vagyunk tanúi ilyen munkának? – *Lift Him Up*, 258. o.

Január 25., hétfő – „Gyermek születik nekünk” (Ésa 9:6–7)

Mária nem értette meg Krisztus küldetését. Simeon úgy jövedölt az Úrról, mint világosságról, amely megvilágosítja a pogányokat, és dicsőségére lesz Izraelnek. A Megváltó születését az angyalok is úgy hirdették ki, mint egy örömhírt minden nemzet számára. Isten helyesbíteni akarta a zsidók szűk látókörű felfogását a Messiás munkájáról. Azt kívánta, hogy ne csupán Izrael szabadítóját, hanem az egész világ Megváltóját lássák benne az emberek. De még ahhoz is évek hosszú sorának kellett eltelnie, hogy Mária, Jézus anyja megértse fia küldetését.

Mária várakozással tekintett előre arra az időre, amikor a Messiás uralkodik Dávid trónján, de nem látta a szenvedés keresztségét, amelyen át vezet az útja oda. Simeon szavaiból kitűnt, hogy nem lesz akadálytalan a Messiás életútja e világon. A Máriához intézett szavakban – „a te lelkedet is általhatja az éles tőr” (Lk 2:35) – Isten gyöngéd együttérzéssel adja tudtára Máriának azokat a gyötrelmeket, amelyeknek elviselését már meg is kezdte. – *Jézus élete*, 56. o.

Krisztus erőt hozott az emberek számára, hogy győzni tudjanak. Emberi alakban jött, hogy emberként éljen az emberek között. Vállalta az emberi természet hátrányait, hogy próbákat viseljen el. Emberi formában bár, de az isteni természet részese volt. Testté válása által újabb értelemben nyerte el az Isten Fia címet. Az angyal ezt mondta Máriának: „A Magasságos ereje árnyékol be téged, azért, ami születik is, szentnek hívatik. Isten Fiának.” Bár ember fia volt, mégis újabb értelemben lett Isten Fiává, így állt világunkban Isten Fiaként, de születése révén az emberiséggel szövetségben.

Krisztus az egész örökkévalóság óta egy volt az Atyával. S amikor emberi természetet öltött magára, akkor is egy maradt az Úrral. Ő az Istent az emberrel összekötő kapocs (Zsid 2:14). – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1114–1115. o.

Idősebb testvérünk az örökkévalóság trónjánál van. Minden egyes lelket szemmel tart, aki mint Megváltójára tekint rá. Tapasztalatból ismeri az emberiség gyengeségeit, tudja, mire van szükségünk, és hogy miben áll a kísértések súlyos volta. Hiszen „hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban ment maradt” (Zsid 4:15 – új kat. ford.). Jézus öröködik feletted, Isten remegő gyermeke! Sátán megkísért? Krisztus megszabadít. Gyenge vagy? Ő megerősít. Tudatlan vagy? Ő megvilágosít. Megsebeztek? Ő meggyógyít. Az Úr, aki „elrendeli a csillagok számát”, „meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket” (Zsolt 147:4, 3). [...]

Minél gyengébbnek és tehetetlenebbnek érzed magad, annál erősebb lesz az Ő erejében. Minél súlyosabbak a terheid, annál áldottabb lesz a nyugalom, amikor átadod ezeket a terheket a Teherhordozónak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 71–72. o.

Január 26., kedd – Isten haragjának botja (Ésa 9:8–10:34)

„Mindamellett is újra vétkeztek, és nem hittek az Ő csodadolgaiban... Ha ölte őket, hozzá fordultak, megtértek, és Istent keresték. És eszükbe vették, hogy Isten az Ő sziklájuk, és a felséges Isten az Ő megváltójuk.” (Zsolt 78:32–35) De mégsem tértek az Úrhoz őszinte szándékkal. Bár amikor az ellenségeik lesújtottak rájuk, akkor mindig a mennytől várták a segítséget, mert egyedül Ő tudta megszabadítani őket. „De szívük nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az Ő szövetségéhez; Ő azonban irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt, sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását. Azért eszébe vette, hogy test ők, és olyanok, mint az ellebbenő szél, amely nem tér vissza.” (Zsolt 78:37–39) – *Pátriárkák és próféták*, 410. o.

Istennek csodálatos türelme van. Sokáig vár az igazságszolgáltatással, és ezalatt az irgalom védi a bűnöst. „Igazság és jogosság az Ő székekének erőssége.” (Zsolt 97:2) „Hosszútűrő az Úr”, de „nagy hatalmú” is, „és nem hagy büntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő.” (Náh 1:3)

A világ vakmerően áthágja a menny törvényét. Mivel Isten régóta tűr, lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre, az Úr örökségének elnyomására biztatják. Így szólnak: „Mit tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?” (Zsolt 73:11) Van azonban egy határ, amelyet nem léphetnek át, és már közel járnak a határhoz. Már most is majdnem túllépték Isten türelmének határvonalát, kegyelmének és irgalmának határát. Az Úr közbelép, hogy megvédje méltóságát, megszabadítsa népét, és visszaszorítsa a gonoszság áradatát. – *Krisztus példázatai*, 177. o.

Bár János nem részesült csodálatos szabadításban, Isten nem feledkezett meg róla. Állandóan mellette voltak a mennyei angyalok, feltárták előtte a Jézus Krisztusra vonatkozó próféciaikat és az Írás drága ígéreteit. Ez volt a támasza, amiképp ez segítette Isten népét is a későbbi korokban. Keresztelő János és minden utána jövő kapta az ígéretet: „Ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20)

Isten sohasem vezeti másként a gyermekeit, mint ahogy ők is választanak, ha előre láthatnák a véget, és felismernék terve dicsőségét, ame-

lyet, mint az Ő munkatársai, véghezvihatnak. Sem Énókh, aki felvitetett a mennybe, sem Illés, aki tüzes szekéren ragadtatott el, nem volt nagyobb vagy tiszteletreméltóbb Keresztelő Jánosnál, aki magányosan pusztult el a börtönben. „Néktek adatott Krisztusért, nemcsak, hogy higgyetek őbenne, hanem hogy szenvedjete is őérette.” (Fil 1:29) A menny minden adománya között, amit csak nyújthat az embernek, a legmélyebb bizalom és a legnagyobb tisztesség: Krisztussal részesülni az Ő szenvedéseiben. – *Jézus élete*, 224. o.

Január 27., szerda – Gyökér és vesszőszál egyben (Ésa 11)

[Keresztelő János] félelemmel, tisztelettel, mégis ujjongó lélekkel kutatta a Messiás eljövételéről szóló kinyilatkoztatásokat a profetikus tekercsekben megígért magról, aki a kígyó fejére tapos, Silóról, a béke Fejedelméről (vö.: Ésa 9:6), akinek akkor kell megjelennie, mielőtt egy bizonyos király befejezi uralkodását Dávid trónján. Most eljött az idő. Római uralkodó ült a Sion-hegyi palotában. Az Úr biztos szava szerint Krisztus már megszületett.

Ésaiás elragadtatva ábrázolta a Messiás dicsőségét, és János éjjel-nappal ezt tanulmányozta. Az Isai törzséből származó vesszőszál, az igazságban uralkodó Király, aki „igazságban ítéli a gyöngéket” (Ésa 11:4), „oltalom zivatar ellen...”, nagy kőszál árnyéka a szomjúhozó földön” (Ésa 32:2). Izraelt nem kell többé „elhagyatott”-nak nevezni, sem pedig földjét „pusztaság”-nak, hanem az Úr „gyönyörűségem”-nek fogja hívni, földjét pedig „férjhez adott”-nak (Ésa 62:4). A magányos lélek szívét dicsőséges látomás töltötte be.

János a Királyt szemlélte szépségében, és közben magáról elfeledkezett. Ahogy nézte a szentség fenségét, önmagát alkalmatlannak, méltatlannak érezte. Kész volt, hogy a menny követeként elinduljon; nem félt az emberektől, mert Istenre tekintett. Emelt fővel, félelem nélkül tudott a földi uralkodók elé állni, mert már mélyen meghajolt a királyok Királya előtt. – *Jézus élete*, 103. o.

Az Üdvözítő arra vágyik, hogy kinyilvánítsa kegyelmét, és az egész világra rányomja jellemének pecsétjét. Ez Krisztus megszerzett tulajdona, és Ő szabaddá, tisztává és szentté akarja tenni az embereket. Bár Sátán azon fáradozik, hogy megakadályozza a Megváltó szándékának a megvalósítását, de a világért kiontott vérével az Úr mégis olyan dia-

dalt arat, amely dicsőséget szerez Istennek és a Báránynak. Krisztus nem nyugszik addig, míg nem lesz teljes a győzelme, és „lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik” (Ésa 53:11). A föld minden népe meghallja majd a Jézus kegyelméről szóló evangéliumot. Ámbár nem mindenki fogadja el a kegyelmét, de „Őt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak” (Zsolt 22:31). – *Jézus élete*, 827. o.

A Krisztus tanítványai által hirdetett evangéliumi üzenet hírt adott a világnak az első adventről, és azt a jó hírt tartalmazta, hogy az ember a Krisztusba vetett hit által talál üdvösséget. Az üzenet előremutatott a második adventre, amikor Jézus eljön dicsőségben, hogy megváltsa népét, és azt az örömhírt hozta, hogy aki hisz és engedelmeskedik, részesül „a szentek örökségében..., a világosságban” (Kol 1:12). Ez az üzenet szól ma az emberiségnek azzal a kinyilatkoztatással együtt, hogy Krisztus második eljövetele közel van. Igéje és az általa meghirdetett jelek teljesebbé tanúsítja, hogy az Úr már az ajtó előtt van.

János a Jelenések könyvében megjövendölte, hogy közvetlenül Jézus második eljövetele előtt hirdetni fogják az evangéliumot. Látott egy „angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetiségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája” (Jel 14:6–7). – *Krisztus példázatai*, 226–227. o.

Január 28., csütörtök – „Megvigasztaltál” (Ésa 12)

Minden próbánkban olyan segítőnk van, aki sohasem bukik el. Ő sohasem hagy minket egyedül harcolni a kísértéssel, küzdeni a gonosszal, hogy végül a terhek és a bánat összetörjenek. Bár most elrejtőzött a halandó szemek elől, hitfülünkkel hallhatjuk a hangját: Ne félj, veled vagyok! „Én vagyok az Élő; pedig halott voltam, és ímé, élek örökkön örökké.” (Jel 1:18) Elviseltem bánatokat, megtapasztaltam küzdelmeiteket, szembenéztem kísértéseitekkel. Ismerem könnyeiteket: én is sírtam. Ismerem a fájdalmat, mely túlságosan mély, semhogy emberi fül számára kibeszélhető lenne. Ne gondold, hogy elhagyatott, elfeledett vagy. Ha bánatodra egyetlen húr sem rezdül egy emberi szívben sem, nézz rám és élsz. „A hegyek eltávoznak, és a halmok megrendül-

nek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.” (Ésa 54:10) – *Jézus élete*, 483. o.

Jézus a lényeg, a dicsőség és a jó illat, az élet maga. „Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (Jn 8:12) Akkor pedig nem csüggesztő a megváltottak számára készített királyi ösvény. Zarándoklatunk igazán magányos és fájdalmas lenne, ha nem Jézusért haladnánk előre. „Nem hagylak titeket árvákul” – mondja Ő (Jn 14:18). Gyűjtsünk össze minden lejegyzett ígéretet! Ismételgesük azokat nappal, elmélkedjünk róluk éjszaka, és legyünk boldogok!

„Így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, ó, Uram! Mert jöllehet haragudtál reám, de elfordult haragod, és megvigasztaltál engemet! Ímé, az Isten az én szabadítóm! Bízom, és nem félek; mert erősségem és énekem az Úr, az Úr, és lőn nékem szabadítóm! S örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből, és így szóltok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő neve. Mondjatok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közötted Izraelnek Szentje!” (Ésa 12:1–6)

Hát nem valóban királyi ösvény az, mely az Úr megváltottai számára lett elkészítve? Létezhetne-e ennél jobb ösvény, vagy biztonságosabb? Nem-nem! Akkor hát gyakoroljuk a nekünk adott utasítást. Tekintsünk úgy a Megváltónkra, mint menedékünkre, mint jobb kezünknel lévő pajzsunkra, aki megment bennünket Sátán nyilaitól! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 244. o.